

Сънят, който Селесте Годхънт сънува в една на пръв поглед спокойна нощ в следващите седмици, обещавахе да се запечата нейде там, в нейното съзнание, завинаги.

В началото се намираше пред каменна преграда. Жената дори не помръдваше докато гледаше към нея - сякаш нещо я бе хипнотизирало. Чак в мигът, в който на преградата изведнъж се появи ликът на нейният любим, Трой, тя потрепна и излезе от трансa.

- Не говори, когато се озовеш при дънера - сериозният му тон, също каквото беше и изражението му, очевидно целяха да я предупредят за нещо. - Повтарям - не говори, когато се озовеш при дънера! Нито дума... нито стон...

И ето, че образът му изчезна - като някой изпълнила мисията си холограма, чието време бе свършило.

- Трой! - изкрещя красивата млада дама, а челото ѝ се сбърчи. Дъхът ѝ застина, когато образът на нейният съпруг вече не се намираше пред нея. - Трой! Върни се!

В копнежа си поне за миг отново да се докосне до своя възлюбен, Селесте дори протегна ръце към стената и докато се осъзнае премина от другата ѝ стена. А там бе тъй красиво...

Обширна, зелениста гора се ширеше пред погледа на младата красавица. Ах, тъй примамливи изглеждаха нейните обятия... Тъй примамливи, че един сънуващ човек, като Селесте, нямаше шанс - трябва да тръгне напред по пътечката и да влезе в непознатия лес...

``Сънувам ли?`` - запита се сама себе си жената докато вървеше.

Но можеше ли тя да получи адекватен отговор и да е сигурна в него, след като поначало живееше в свят, в който дори реалността понякога изглеждаше нереална, като някой сън?

Селесте продължи да върви още няколко минути. А накрая пътят ѝ стигна до нещо изумително и дори още по-необяснимо - модерна сграда, която се намираше на сред гората... или поне така изглеждаше.

Едвам заобиколила растенията, които я деляха от пълния изглед към тази сграда, жената се осъзна, че вече не се намираше на сред гората - или поне това, което виждаше пред себе си нямаше нищо общо с гора. А да погледне назад Селесте изведнъж осъзна, че вече не можеше.

Но така или иначе това, което видя пред себе си, привлече вниманието ѝ много повече - до толкова, че да се приближи до оградата пред сградата, която ѝ се струваше все по-позната и по-позната. И дори без да потърси с поглед името ѝ някъде наоколо, жената бързо си припомни, че я бе виждала и преди - това бе един от най-новите центрове за роботика на свръх развитата компания за технологии "Johnson Tech" в Уест Порт. А двама от тримата човека, които сега се намираха пред нея, също не ѝ бяха никак непознати. Всъщност, в изминалите няколко дни тя се бе срещала с тях често във връзка с опита на четирима им с Трой, а и на други хора и не само хора, да разгадаят нелогичните няколко потенциално навързани случая напоследък.

Тифани Кенеди и Питър Кингсли. В компанията на млад, но по-зрял от тях добре изглеждащ тъмнокос мъж, който сега сякаш ги водеше към входа при въпросната ограда.

Щом тримата стигнаха до там способността на Селесте да `върви` сама из дебрите на този свой странен сън изведнъж се измени. И по-скоро ѝ бе отнета - до този момент реално чувстваща се като пристъпваща на твърда земя и вдишваща от реален въздух, младата съпруга Годхънт неочаквано се превърна в просто едно съзнание, което се носеше след Тифани, Питър и непознатия трети мъж - без да е способна да каже или направи каквото и да е. Без да е възможно дори да погледне самата себе си... Но пък докосната от необичайната способност да съпреживява някои техни чувства...

Същинската сцена, в която Селесте бе принудена да се потопи, започна когато портата се отвори пред тримата герои и те пристъпиха зад нея, а откъм кабинката на пазача отстрани прозвуча актуална песен. Самият пазач очевидно не знаеше как изглежда изпълнителят ѝ, защото щом само след секунди се срещна очи в очи със самия него - Питър - само го изгледа с някак типичното за някои отегчени от работата си присвито безизразно изражение и дори не поздрави него или останалите. Затова и нито самият ококорил се певец, нито пък докаралата същата физиономия на своето лице негова приятелка си направиха труда да направят някакви уточнения човека - тъй или иначе не биваше да губят повече време.

Щом се отдалечиха леко от кабинката обаче Питър нямаше как да не отбележи пред другите двама със себе си:

- Брей... не знам как да се чувствам... За втори ден днес я чувам да гърми от някъде!

- Чувствай се... като звезда! - отбеляза със сияйна усмивка Тифани и го подхвана под едната ръка.

- Това твоята песен ли е? - чак сега непознатият мъж с тях се досети на какво се дължаха реакциите на гимназистите. - Брей, добра е, може и да си я пусна като... свърша работа...

С умишлена доза на нова ирония подчерта последните думи. Подсмихнатото му изражение обаче подсказваше на младежите, че той също гледеше с приповдигнато настроение на факта, че славата на Питър ги бе последвала и от тази страна на портата. Червенокосият тийнейджър и любимата му така и не казаха нищо - той само кимна леко, с усмивка, на изреклия тези думи, след което тримата най-накрая върнаха мислите си към разучаването на терена, на който се намираха - а понастоящем това все още бяха алеите в обширния двор на най-новия обект по роботика на "Johnson Tech". Атмосферата из които несъмнено впечатляваше със своята изрядност - сякаш всичко беше натъкмено и до най-малкия детайл. А да се приближи до величествената статуя на изправилния се гордо робот, гледащ към небесата - е, несъмнено и това ги караше да се чувстват като от някой респектиращ фантастичен роман.

Самата сграда и все още строящият се небостъргач към нея бяха тъмни - не защото вече късно вечер, почти нощем, а защото тукашният отдел все още не беше отворил официално врати. Затова и на тийнейджърите им се стори някак странно, когато по-зрелият от тях мъж ги поведе право към централния вход.

- Дали ще има кой да ни посрещне... или въобще да ни отключи сградата? - почуди се Тифани.

- Спокойно, скъпа - покрай битките със зомбита не се ли научихме да влизаме успешно в какви ли не сгради с взлом? - отвърна с приповдигнато настроение Питър, но точно тогава издаде напред очи към другия мъж и побърза да се ухили хитроумно и да допълни - Така де, разбира се, че не сме се научили на такива нередности! Да не си помислите нещо погрешно, детектив Крейн!

Накара Тифани да се засмее, а лицето на реда, чието цяло име беше Доминик Крейн, да се подсмихне.

- Не се тревожете, няма да се налага да разбиваме вратата или да влизаме през някой открехнат прозорец - каза той и извади отнякъде един чип. - Защото господин Джонсън се погрижи да ми изпрати официалния премиум ключ, който не само отваря вратата, а и сканира телата ни и деактивира алармената система като за нашето присъствие вътре докато не излезем.

- Брей... премиум ключ! Чувствам се специален! - отбеляза с шеговита самоувереност Питър.

- Нима? Никой никога не би го очаквал от теб! - отвърна му със същата закачливост приятелката му, след което двамата си се усмихнаха широко един на друг и се прегърнаха през кръста.

Точно тогава Доминик използва премиум ключа, след което един специфичен червен сензор премина покрай целите им тела, а щом ги сканира вратите на сградата се отвориха пред тях. Тримата пристъпиха навътре, което несъмнено се чувстваше като голяма тръпка за тийнейджърите - не само защото им харесваше да са в подобна тъй футуристична атмосфера, в която дори и аромата на ново бе някак нетипичен, запленителен, а и защото да се озоват в разследване като това им навя някои спомени...

Отначало тук беше доста тъмно, но още с първите крачки на героите осветлението автоматично се запали над тях. И съответно автоматично се изгаси след като преминаха през фойето и тръгнаха по един доста главен на вид коридор там.

Изненадаха се, че тук осветление вече нямаше - вероятно защото и тази част от двойната постройка все още не беше напълно завършена. Но несъмнено се изненадаха дори още повече (и дори направо се стреснаха), когато изведнъж чуха някъде пред себе си тропот- сякаш нещо се заби в пода в края на същия този коридор. Там обаче не изглеждаше да има нещо.

Двамата мъже и жената се спогледаха. Извадиха смартфоните си и ги използваха като фенерчета по пътя си напред. А щом стигнаха края на коридора видяха, че той отиваше на две страни. Окачени табелки все още нямаше, затова се почудиха на коя ли посока да поемат.

Тъкмо когато се досещаха, че идването им тук всъщност нямаше конкретна посока, защото целта му в действителност беше проучване на самата територия за свръхестествено присъствие, се случи друго нещо, което привлече вниманието им и което несъмнено ги накара да наклонят мислите си именно към темата за паранормалното - както всички коридори си бяха тъмни, изведнъж по този в дясно започнаха да премигва... осветлението. Така, сякаш даваше на късо.

Заглеждайки се натам, Питър, Тифани и Доминик присвиха вежди. Жената първа изрече с трепет удивителната теория, която се зароди и у трима им:

- О... дали тези неща... онзи тропот и тези светлини... не са това, за което сме дошли? - огледа се развълнувана и прошепна - Това... това ти ли си? Същият, който ни помогна в онази нощ, когато имахме нужда от отговори за зомби кошмара? Или може би си... *същата*?

Не получи директен отговор - но пък светлините започнаха да премигват още по-динамично и настоятелно.

- Вероятно ни казва да тръгнем по този коридор - Питър констатира това, което и тримата си мислеха.

- Вие все пак стойте зад мен - каза им детектив Крейн и, изваждайки пистолета си, пристъпи няколко крачки пред тях, повеждайки и трима им по въпросния коридор с премигващото осветление.

Вървяха до края му, а отдясно на тях имаше доста врати, заключени с обикновени ключове, тъй като електронните табла и съответно дигиталните 'ключалки' към всяка една от тях още не работеха - Доминик се увери в това, защото се опита да ги отвори всичките с ръка. Така или иначе те не представляваха за него и тийнсейджърите същия интерес, какъвто вратата в дъното - чието табло изглежда, че работеше, но пък на самата нея с големи червени букви пишеше "Достъп забранен за външни лица".

- Е, дали шефа се е погрижил в премиум ключът да влиза и този бонус отдел? - почуди се Питър.

Крейн дори не каза 'Да проверим' - просто извади същия онзи чип и го насочи към дигиталния екран. Ала тримата с Питър и Тифани се изправиха пред поредната си изненада, когато видяха, че този екран светна в зелено още преди ключът да е достигнал до него. И съответно вратата се отвори автоматично пред тях.

- Този приятел несъмнено иска да ни заведе някъде! - отбеляза Питър.

- Дано да е с добри намерения... - каза тихо Крейн като отново зае готовност с пистолета си и пристъпи бавно навътре.

- Не би трябвало да са лоши... стига да става въпрос за същия дух или... същото присъствие като онова, което ни помогна преди време.

Тримата герои слязоха надолу по стълбище, по което осветлението продължаваше да премигва по същия начин. Слизаха може би около две минути, в които стълбището се завъртя в различни посоки, но си беше едно и също. Накрая, като стигнаха и края му, се озоваха пред нов коридор с много врати - всяка от които си имаше различен номер, придружен от големи букви.

Няколко стъпки измежду тях бяха достатъчни на Тифани, за да се досети първа:

- О... това са серийните номера на различните видове работи, издадени от "Johnson Tech" до сега! Вероятно зад тези врати в бъдеще ще 'става магията', чрез която на роботите ще се придава реален човешки външен вид - замисли се колко иронично бе да споменава магията като изразно средство след като може би в случая действително си имаха работа с нещо паранормално, но така или иначе съзнанието ѝ бързо се отнесе към друга тема или по-точно - конкретна врата. - О, това е моделът на нашия робот! Тоест на работа на баба ми - Трек!

- Ти не ми ли спомена, че тя вече е насъбрала парите и го е пратила точно тук, за да бъде част от ексклузивната предпремиерна серия от 'променени' роботи?

- Да, всъщност го прати именно тази сутрин - каза Тифани. - Дали той не е зад тази врата?

- И да е - всичките за заключени, като горните - констатира Доминик, но едвам казал това се поправи - Всъщност... всичките освен тази...

Отиде към вратата най в края, в ляво. На нея нямаше надпис като на другите, но пък електронното ѝ табло работеше - и този път нито за детектива, нито за гимназистите беше чак такава изненада, когато екранчето светна в зелено и вратата се отвори пред тях още преди мъжът с чипа да го е докоснал до него.

Все още несигурни с какво точно си имаха работа, и този път тримата пристъпиха напред по върволицата от сигнали, които тайнственото потенциално паранормално присъствие им даваше.

Вътре беше тъмно - очевидно и този сектор от сградата все още не беше оборудван дори и с лампи, чиито крушки да могат да премигват. Затова тримата разследващи отново извадиха фенерчетата на смартфоните си - с тях осветиха това, което ги обкръжаваше. Бяха множество маси с какви ли не механични и електронни части по тях. Някои бяха просто болтчета, гайки и кабели, други - същински части от роботи. Разбира се, вниманието на героите бързо бе привлечено от нещо конкретно, за което тайнственото водещо ги нанякъде присъствие им сигнализира, когато изведнъж някъде отдясно се чу шум от падане на нещо тежко, на звук метално.

Насочиха се натам по една алея и не след дълго, щом стигнаха до мястото, изведнъж се спряха на местата си, изумени. Изцъклените им очи се загледаха в множеството цели роботи, наредени един до друг в редици. Бяха десетки - дори стотици, простиращи се чак до дъното на обширната зала. Всичките до един бяха изключени, с приведени напред глави. Но това, което обърка най-много тримата човека, които ги бяха открили, не бе присъствието им на това място, а лепенките които бяха закачени на всички от тях. Лепенки, гласящи една и съща категорична дума - 'НЕ'.

Докато оплетените чувства докосваха съзнанията на всичките, ненадейно погледът на Тифани попадна на нещо, което развълнува още повече нейното.

- Трек! - възкликна тя и пристъпи към конкретния робот. - Той наистина е тук! Но... защо и на него му е прикачена тази лепенка 'НЕ'?

Загледа се в дългогодишния верен семеен робот, дори го докосна леко по приведената глава, а приятелят ѝ и детективът застанаха до нея. Никой от тримата така и не изрече дума по въпроса, защото ненадейно всичките се сепнаха от мъжки глас, който се чу някъде иззад тях:

- Този въпрос е твърде конфиденциален, за да ви бъде даден, млада госпожице.

- 'Кофициален' - този глас пък Селесте ненадейно чу зад себе си, когато изведнъж способността ѝ да прави нещо в собствения си сън се завърна, но пък за сметка на това обстановката на тъмния отдел по роботика на "Johnson Tech" изчезна, заменен от същата онази гора от по-рано. - Хм... да... *Кофициален*. Това ще да е нещо вкусно за ядене.

- Не, глупавото ми мече! - мигом от същата посока се чу засмяно детско гласче. - Кон-фи-ден-ци-ален!

А още преди да се е обърнала по посока на тези гласове Селесте вече с изумление знаеше какво щеше да види. Или поне донякъде знаеше.

Там, на един паднал сух дънер седяха малко, слабичко момченце и едно по-дребно от него симпатично мече със светло кафява, почти жълта козина, на вид като плюшена играчка, но напълно живо. Изглеждаха замислени.

Но освен в тях, Селесте се загледа и в дънера. И веднага си спомни за предупредителните думи на съпруга си от началото на същия този сън - да не говори, да не издава и звук, когато се озове *при дънера*. Сметна за редно да изпълни заръката му - затова, въпреки небивалата си обърканост и неистовото си желание да заговори момчето и мечето, тя така и не го стори. Просто замръзна на едно място, загледана и заслушана като един мълчалив, невидим свидетел на тяхната сцена.

- Но щом не става въпрос за ядене, защо ни е тогава това *конфиденциално* нещо, Кристофър Робин? - попита мечето.

- Защото конфиденциалните неща понякога са твърде интересни, за да ги подминем отговори момчето. - Твърде интересни и *твърде важни*.

- На мен пък най-интересно ми е да отида да си доям меда, който онова момиче с шарените коси ми донесе по-рано днес.

- О! - сепна се изведнъж детето и от раз стана от дънера. - Онова момиче! Съвсем бях забравил, че ѝ обещахме да наминем на гости през къщичката ѝ по някое време! Тя също знае много неща за *конфиденциалното*! В мазето си има цял запас от него!

- Тя не ми го каза, когато ме навести сутринта да ми донесе меда.

- Защото *не си я питал*, Пух. Понякога трябва да *пита*ме, за да *получаваме*.

- Звучи в реда на нещата - отвърна мечето и отнесе замислено поглед нанякъде - И знаеш ли какво означава това, Кристофър Робин?

- Какво?

- Означава, че ако я попитам за още мед... тя може би ще ми даде още мед.

- Хм... да, може би. Но ще разберем само ако отидем при нея още сега! И дано не ни се е обидила, че с теб толкова се забавихме! Нещата обикновено трябва да се правят *навреме*.

Кристофър Робин хвана мечето за едната му лапичка и двамата пъргаво тръгнаха по пътеката. А Селесте, озадачена, но и тъй дълбоко развълнувана от присъствието си на подобна необяснимо реалистична, наивно закачлива и същевременно някак носталгична сцена, пожела да ги последва... но не можа.

Защото изведнъж се събуди.

- Скъпа! Добре ли си!? Какво има!? Сънува ли нещо!? - нейният съпруг Трой, намиращ се в леглото до нея, се надигна почти толкова рязко, колкото и тя самата току-що.

Тя погледна към него - задъхана, разтреперана, озадачена. Искеше ѝ се да му отговори, но дори не знаеше как да отговори на самата себе си.